

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 142

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 17 februarie 2005

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 522 din 25 noiembrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.....	2-4
Decizia nr. 66 din 3 februarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ din Codul de procedură penală.....	4-6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
5. — Ordin al președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei pentru aprobarea Metodologiei de stabilire a prețurilor și cantităților din contractele cu opțiune încheiate de Societatea Națională „Nuclearelectrica” — S.A.	7
6. — Ordin al președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei pentru aprobarea Contractului-cadru cu opțiune de vânzare-cumpărare a energiei electrice, încheiat între [producător termo] și Societatea Națională „Nuclearelectrica” — S.A.	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 522**

din 25 noiembrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 lit. A.b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adăugată și ale art. 9 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, excepție ridicată de Societatea Comercială Institutul Academic de Consultanță, Instruire, Editură și Servicii „Tehnoeconomia Europeană” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.273/2004 al Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin reprezentant Bogdan Dumitrașcu, partea Ministerul Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilier juridic Oana Scrobotă, și partea Autoritatea Națională de Control — Garda Financiară — Comisariatul General, prin consilier juridic Dănuț Șișu.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia, motivând că: Ministerul Educației și Cercetării nu are competența de a elibera autorizație de funcționare unei instituții de învățământ particulare, această competență aparținând până în 1993 Ministerului Justiției, iar după acest an, Guvernului; Ministerul Educației și Cercetării a fost doar „registratura” unde se puteau depune dosarele în vederea autorizării; autorul excepției a depus cerere de autorizare, totuși aceasta nu i-a fost admisă, considerându-se că o unitate de învățământ superior nu poate funcționa ca o societate cu răspundere limitată. Concluzia reprezentantului autorului excepției este aceea că obligarea acestuia la plata taxei pe valoarea adăugată instituie o dublă discriminare, pe de o parte, între universitățile particulare și cele de stat, iar pe de altă parte, între studenții acestora, care vor plăti taxe ce au quantum diferit.

Partea Ministerul Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilier juridic Oana Scrobotă, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă, întrucât dispozițiile legale criticate au fost abrogate, și, în subsidiar, ca neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat, așa cum a fost preluat în art. 141 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, nu aduce atingere prevederilor constituționale invocate de autorul excepției, pentru următoarele motive: rațiunea menținerii în Codul

fiscal a textului atacat este aceea de a încuraja și a sprijini în mod real, prin intermediul unor măsuri fiscale, activitatea de învățământ desfășurată de unitățile autorizate; autorul excepției nu îndeplinește condițiile cerute de lege pentru a fi autorizat ca instituție de învățământ superior și, în consecință, nu poate beneficia de scutirea plății taxei pe valoarea adăugată.

Partea Autoritatea Națională de Control — Garda Financiară — Comisariatul General, prin consilier juridic Dănuț Șișu, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând aceleași motive ca și reprezentantul Ministerului Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că: dispozițiile legale criticate au fost abrogate, dar, în prezent, sunt preluate în art. 141 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, urmând ca asupra acestora să se pronunțe Curtea Constituțională; autorul excepției critică faptul că nu există o dispoziție legală care să prevadă expres scutirea de plata taxei pe valoarea adăugată a facultăților particulare, însă interpretarea și aplicarea legii exced competenței Curții Constituționale, constituind atributul exclusiv al instanțelor de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 iunie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 1.273/2004, **Curtea de Apel București — Secția de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 lit. A.b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adăugată și art. 9 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială Institutul Academic de Consultanță, Instruire, Editură și Servicii „Tehnoeconomia Europeană” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect contestație împotriva unui act de control.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție privitor la egalitatea în drepturi, ale art. 32 referitor la dreptul la învățătură, ale art. 41 și art. 135, art. 49 și art. 53 alin. (2), care, după revizuirea Constituției, au fost cuprinse în art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 53 privitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 56 alin. (2) referitor la așezarea justă a sarcinilor fiscale.

Dispozițiile legale atacate contravin prevederilor constituționale menționate mai sus, deoarece instituie o dublă discriminare, pe de o parte, între universitățile particulare și cele de stat, iar pe de altă parte, între

studentii acestora, care vor plăti taxe ce au quantum diferit. Obligarea autorului excepției la plata taxei pe valoarea adăugată are următoarele consecințe: deschide calea concurenței neloiale între universitățile private din România; societatea care funcționează non-profit, așa cum prevede legea, va fi supusă „unei exproprii fără justă cauză și fără dreptă și prealabilă despăgubire, chiar unei confiscări”; creează premisa unui dezechilibru în stabilirea sistemului de impuneri.

Curtea de Apel București — Secția de contencios administrativ opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a comunica punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, motivând că actele normative ale căror prevederi sunt criticate de autor sunt abrogate, iar art. 141 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, care preia în esență soluția legislativă anterioară, menține regimul scutirii de plata taxei pe valoarea adăugată a „unităților și instituțiilor din învățământul particular“.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, arătând că dispozițiile legale criticate erau abrogate la data sesizării Curții Constituționale, astfel încât sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare [...]“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, precum și ale reprezentanților celorlalte părți prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 141 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, având următorul conținut: „(1) *Următoarele operațiuni de interes general sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată: [...]*

f) activitatea de învățământ prevăzută de Legea învățământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, desfășurată de unitățile autorizate, inclusiv activitatea căminelor și a cantinelor organizate pe lângă aceste unități, formarea profesională a adulților, precum și prestările de servicii și livrările de bunuri strâns legate de

acestea, efectuate de către instituțiile publice sau de către alte entități recunoscute, care au aceste obiective.“

Autorul excepției de neconstituționalitate a considerat că aceasta are ca obiect dispozițiile art. 6 lit. A.b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adăugată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 15 martie 2000, și ale art. 9 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 15 septembrie 2003, care aveau următorul conținut:

— Art. 6 lit. A.b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adăugată: „*Sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată următoarele operațiuni:*

A. Livrările de bunuri și prestările de servicii rezultate din activitatea specifică autorizată, efectuate în țară de: [...]

b) unitățile și instituțiile de învățământ cuprinse în sistemul național de învățământ aprobat prin Legea învățământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările ulterioare.“;

— Art. 9 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată: „(1) *Sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată următoarele activități de interes general: [...]*

e) activitatea de învățământ prevăzută la art. 15 alin. (5) din Legea învățământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările ulterioare, desfășurată de unitățile autorizate de Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului și care sunt cuprinse în sistemul național de învățământ, precum și achiziționarea de către acestea de documentație tehnică și materiale de construcții destinate învățământului de stat și particular, precum și de aparatură, utilaje, publicații și dotări pentru procesul didactic. Sunt, de asemenea, scutite cantinele organizate pe lângă unitățile cuprinse în sistemul național de învățământ autorizate de Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului.“

La data sesizării Curții Constituționale, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2000 era abrogată expres prin art. 40 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, iar acest act normativ era de asemenea abrogat expres prin art. 298 alin. (1) pct. 8 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003.

Dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată sunt preluate, în esență, în art. 141 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Așadar, textul de lege supus controlului va fi cel al art. 141 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 571/2003.

Aceste dispoziții sunt considerate de autorul excepției ca aducând atingere prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privitor la egalitatea în drepturi, în art. 32 referitor la dreptul la învățatură, precum și în art. 41 și art. 135, în art. 49 și art. 53 alin. (2), care, după revizuirea Constituției, au fost cuprinse în art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 53 privitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 56 alin. (2) referitor la așezarea justă a sarcinilor fiscale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 141 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, prin care se stabilește scutirea de taxa pe valoarea adăugată a unităților din sistemul de învățământ prevăzut de Legea nr. 84/1995 și pentru alte unități care au ca obiect activitățile enumerate în textul de lege atacat, nu contravine prevederilor constituționale invocate de autorul excepției, deoarece nu stabilește și nu implică vreo discriminare între subiectele de drept vizate prin reglementare, nu înfrânge principiile economiei de

piață și ale garantării proprietății și nici nu sunt de natură să încalce dreptul la învățătură.

Ridicând excepția de neconstituționalitate, autorul acesteia apreciază că toate încălcările enumerate s-au produs prin faptul că în lege nu s-a prevăzut expres

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială Institutul Academic de Consultanță, Instruire, Editură și Servicii „Tehnoeconomia Europeană” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.273/2004 al Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 66

din 3 februarie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Emil Balaure în dosarele nr. 15.764/2004, nr. 15.765/2004, nr. 15.766/2004, nr. 15.769/2004, nr. 15.771/2004, nr. 15.768/2004 și nr. 15.982/2004 ale Judecătoriei Iași.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele Curții Constituționale nr. 681D/2004, nr. 709D/2004, nr. 710D/2004, nr. 711D/2004, nr. 729D/2004, nr. 756D/2004 și nr.757D/2004 au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

scutirea de taxa pe valoarea adăugată și pentru universitățile particulare.

Dat fiind că excepția nu privește reglementarea propriu-zisă, ci absența unei reglementări dezirabile pentru autorul excepției, aceasta nu poate fi primită, depășind competența Curții Constituționale.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 709D/2004, nr. 710D/2004, nr. 711D/2004, nr. 729D/2004, nr. 756D/2004 și nr. 757D/2004 la Dosarul nr. 681D/2004, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Părțile Alexandru Tănăsache, Mihaela Ailenei și Aneta Mihai au depus concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului de contencios constituțional, ocazie cu care Curtea a statuat, prin Decizia nr. 415 din 12 octombrie 2004, că acestea sunt constituționale. Până în prezent nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea acestei jurisprudențe.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierile din 26 octombrie 2004, 16 noiembrie 2004, 30 noiembrie 2004 și 7 decembrie 2004, pronunțate în dosarele nr. 681D/2004, nr. 709D/2004, nr. 710D/2004, nr. 711D/2004, nr. 729D/2004, nr. 756D/2004 și nr. 757D/2004, **Judecătoria Iași a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Excepția a fost ridicată de Emil Balaure în dosarele cu numerele de mai sus, având drept obiect soluționarea unor plângeri formulate împotriva rezoluțiilor de netrimitere în judecată dispuse de procuror.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, deoarece impun judecarea de către instanțele de judecată a plângerilor contra soluțiilor de parchete, printr-o procedură și metodologie de urgență, cu termene extrem de scurte, în care nu se poate consulta dosarul și, pe cale de consecință, nu se poate pregăti apărarea, cadru în care s-ar putea propune probe noi, și se încalcă dreptul la un proces echitabil. În opinia sa, judecătorii sunt împinși să pronunțe soluții prestabilite, fără o cercetare judecătorească corectă, chiar și atunci când rezoluțiile procurorilor sunt total netemeinice și nelegale.

Judecătoria Iași opinează că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ din Codul de procedură penală este neîntemeiată, deoarece, în cadrul judecării unei plângeri întemeiate pe dispozițiile legale criticate, instanța judecătorească urmează să examineze legalitatea și temeinicia soluției atacate, care se face numai pe baza lucrărilor și a materialului existent la dosar, precum și pe baza unor eventuale înscrisuri noi prezentate.

De asemenea, deoarece instanța nu a fost sesizată cu judecarea cauzei în fond, nu poate administra probe noi.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece art. 278¹ din Codul de procedură penală stabilește dreptul persoanei vătămate sau al oricărei alte persoane ale cărei interese legitime sunt afectate de a face plângere împotriva soluțiilor de netrimitere în judecată date de procuror, la instanța judecătorească căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță. Prevederile legale criticate nu încalcă dreptul la un proces echitabil și nici accesul liber la justiție, petentul având deplina libertate de a demonstra în fața instanței de judecată ilegalitatea actului atacat, în raport cu lucrările și materialul probator existent la dosar, precum și posibilitatea prezentării unor probe suplimentare față de cele care au fost deja administrate, respectiv înscrisuri noi.

De asemenea, termenul de 20 de zile în care instanța este obligată să rezolve plângerea a fost instituit tocmai în considerarea dreptului părții la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, în concordanță cu art. 21 din Constituție și, respectiv, cu prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Câtă vreme plângerea reglementată de art. 278¹ din Codul de procedură penală vizează doar legalitatea și temeinicia soluției de netrimitere dispuse de procuror, iar nu judecarea fondului cauzei, este de dorit ca acest examen al legalității actului atacat să se realizeze cu celeritate, pentru a nu tergiversa eventuala judecare a fondului.

Totodată, Guvernul mai arată că încheierea prin care instanța admite plângerea împotriva rezoluției ori ordonanței de netrimitere în judecată și reține cauza spre rejudecare poate fi atacată cu apel sau cu recurs o dată cu fondul ori cu sentința sau decizia recurată, în temeiul dispozițiilor

art. 361 alin. 2 și art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, asigurându-se pe deplin accesul liber la justiție, cât și dreptul la un proces echitabil. Astfel, în temeiul dispozițiilor constituționale, legiuitorul este unica autoritate competentă de a reglementa procedura de judecată, cu respectarea celorlalte norme fundamentale.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece posibilitatea formulării plângerii în fața instanței de judecată împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată nu îngreudește accesul liber la justiție, ci, dimpotrivă, asigură realizarea acestui drept în conformitate cu prevederile art. 21 din Constituție, respectiv cu cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Totodată, obligativitatea depunerii plângerii de către persoana interesată în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare a plângerii făcute conform art. 275—278 din Codul de procedură penală contribuie la urgentarea soluționării cauzei și la evitarea tergiversării judecării, realizându-se astfel soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și îndeplinirea condițiilor unui proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, care are următorul conținut:

— Art. 278¹ (*Plângerea în fața instanței împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată*):

„După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.

În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul de 20 de zile prevăzut în art. 277, termenul de 20 de zile prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului de 20 de zile.

Dosarul va fi trimis de parchet instanței în termen de 5 zile de la primirea adresei prin care se cere dosarul.

Persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire sau încetarea urmăririi,

precum și persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane legal citate nu împiedică soluționarea cauzei. Când instanța consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia.

La judecarea plângerii prezența procurorului este obligatorie.

La termenul fixat pentru judecarea plângerii, instanța dă cuvântul persoanei care a făcut plângerea, persoanei față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire sau încetarea urmăririi și apoi procurorului.

Instanța, judecând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricărui înscrisuri noi prezentate.

Instanța pronunță una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, prin sentință, menținând soluția din rezoluția sau ordonanța atacată;

b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului în vederea începerii sau a redeschiderii urmăririi penale, după caz. Dispozițiile art. 333 alin. 2 se aplică în mod corespunzător;

c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente pentru judecarea cauzei, reține cauza spre judecare, dispozițiile privind judecarea în primă instanță și căile de atac, aplicându-se în mod corespunzător.

În cazul prevăzut la alin. 8 lit. c), actul de sesizare a instanței, ca primă instanță, îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1.

Hotărârea instanței pronunțată potrivit alin. 8 lit. a) și b) poate fi atacată cu recurs de procuror, de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice persoane ale căror interese legitime sunt vătămate.

În situația prevăzută în alin. 8 lit. a) persoana în privința căreia instanța, prin hotărâre definitivă, a decis că nu este cazul să se înceapă ori să se redeschidă urmărirea penală, nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă, afară de cazul când s-au descoperit fapte sau împrejurări noi ce nu au fost

cunoscute de organul de urmărire penală și nu a intervenit unul dintre cazurile prevăzute în art. 10.

Instanța este obligată să rezolve plângerea în termen de cel mult 20 de zile de la primire și să comunice, de îndată și motivat, persoanei care a făcut plângerea, modul în care aceasta a fost rezolvată.“

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 21, referitoare la *Accesul liber la justiție*, precum și cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege atacat conține norme de procedură judiciară, pe care legiuitorul este liber să le adopte potrivit competenței sale stabilite prin art. 126 alin. (2) din Constituție.

Prin dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală nu se încalcă prevederile constituționale privind accesul liber la justiție, așa cum fără temei susține autorul excepției, ci, dimpotrivă, se instituie accesul direct la justiție al persoanelor nemulțumite de soluțiile de netrimitere în judecată date de procuror.

Nu poate fi primită nici susținerea autorului excepției în sensul că prin stabilirea termenelor în care se soluționează plângerile împotriva rezoluțiilor și ordonanțelor de netrimitere în judecată se încalcă dreptul la un proces echitabil, dat fiind că autoritățile judiciare la care se referă textul atacat sunt obligate, în limitele acestor termene, să respecte toate normele și principiile procesuale care asigură dreptul la un proces echitabil. În același sens este de reținut că, în cazurile prevăzute de art. 278¹ alin. 8 lit. a) și b) din Codul de procedură penală, hotărârile pronunțate de instanță pot fi atacate cu recurs, iar în cazul prevăzut de art. 278¹ alin. 8 lit. c) din același cod, potrivit căruia instanța reține cauza spre judecare, părțile au posibilitatea să își apere drepturile și interesele în cursul judecării, prin mijloacele prevăzute de lege și cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Emil Balaure în dosarele nr. 15.764/2004, nr. 15.765/2004, nr. 15.766/2004, nr. 15.769/2004, nr. 15.771/2004, nr. 15.768/2004 și nr. 15.982/2004 ale Judecătoria Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 februarie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

pentru aprobarea Metodologiei de stabilire a prețurilor și cantităților din contractele cu opțiuni încheiate de Societatea Națională „Nuclearelectrica” — S.A.

În temeiul art. 9 alin. (2), (6) și (7), al art. 11 alin. (1) și alin. (2) lit. a), i) și j) din Legea energiei electrice nr. 318/2003,

ținând cont de referatul de aprobare redactat de Departamentul funcționare și dezvoltare piață de energie și în conformitate cu prevederile procesului-verbal al ședinței Comitetului de reglementare al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei din data de 8 februarie 2005,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Metodologia de stabilire a prețurilor și cantităților din contractele cu opțiuni încheiate de Societatea Națională „Nuclearelectrica” — S.A., prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A. aplică metodologia

prevăzută la art. 1 și determină primele, prețurile de exercitare și cantitățile de energie electrică din contractele cu opțiuni încheiate de Societatea Națională „Nuclearelectrica” — S.A.

Art. 4. — Departamentele de specialitate din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei vor urmări respectarea prevederilor prezentului ordin.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

Jean Constantinescu

București, 8 februarie 2005.

Nr. 5.

*) Conținutul anexei este disponibil în format electronic pe pagina web a Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei (www.anre.ro) la secțiunea „Metodologii—Piața angro”.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

pentru aprobarea Contractului-cadru cu opțiuni de vânzare-cumpărare a energiei electrice, încheiat între [producător termo] și Societatea Națională „Nuclearelectrica” — S.A.

În temeiul art. 9 alin. (2), (6) și (7), al art. 11 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și i) din Legea energiei electrice nr. 318/2003,

ținând cont de referatul de aprobare redactat de Departamentul funcționare și dezvoltare piață de energie și în conformitate cu prevederile procesului-verbal al ședinței Comitetului de reglementare al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei din data de 8 februarie 2005,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Contractul-cadru cu opțiune de vânzare-cumpărare a energiei electrice, încheiat între [producător termo] și Societatea Națională „Nuclearelectrica” — S.A., prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Contractele încheiate de către Societatea Națională „Nuclearelectrica” — S.A. și producătorii de energie electrică termo deținători de contracte de portofoliu, pe baza contractului-cadru prevăzut la art. 1, intră în vigoare la data de 1 iulie 2005.

Art. 4. — Departamentele de specialitate din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei vor urmări respectarea prevederilor prezentului ordin.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Jean Constantinescu

București, 8 februarie 2005.

Nr. 6.

*) Conținutul anexei este disponibil în format electronic pe pagina web a Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei (www.anre.ro) la secțiunea „Contracte”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 005143